

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: MIN MODER

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "MIN MODER", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 204. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig04val-shoot-workid76928/facsimile.pdf> (tilgået 18. maj 2021)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

MIN MODER.

OVERSETTELSEN af Saksens og Snorros Krøniker og af det oldengelske Bjovulfskvad, som udkom i Juli 1820, havde været saaledes paa Grundtvigs Kraft, at han kun frembragte saare faa selvstændige poetiske Arbejder i Aarene 1817 til 1824. Kun nu og da skrev han nogle Lejlighedsdigte, hvoraf enkelte, som belyser hans personlige Forhold, her skal meddeles.

I Foraaret 1818 bevilgede Kongen ham en aarlig Understøttelse paa 600 Rdl. Sølv, og ved denne Hjælp kunde Grundtvig endelig den 12. August samme Aar holde Bryllup med Elise Blicher efter syv Aars Forlovelse. Derimod søgte han endnu længe forgæves et Præstekald i København eller andensteds. — Endelig den 2. Februar 1821 blev han uden Ansøgning kaldet til Præst i Præstø og Skibbinge, til stor Glæde for hans gamle Moder, der, siden hun blev Enke, havde boet i den lille sydsjællandske Købstad, en Mils Vej fra Udby.

I halvandet Aar levede hun endnu, og saa' sin Frederiks ældste Søn, Johan, der blev født i Præstø den 14. April 1822. Men i September samme Aar døde hun, og Sønnen talte ved hendes Jordeførd den 23. September¹. Dagen efter stod Digtet *Min Moder* i Nyesie Skilderie af Kjøbenhavn. Det er senere optrykt i *Nordiske Smaadigte* (1838), Side 265--69, med Titelen: *Ved min Moders Grav* og med nogle Ændringer og Udeladelser. Af Vers 11, 12 og 21 er der dannet en Salme, som findes i *Salmer og aandelige Sange* IV. Nr. 300. Se *Poet. Skr.* V. Nr. 27.

¹ Talen er trykt i *Kirkelige Leilighedstaler*, samlede af C. J. Brandt, 1877. S. 26 og.

Min Moder.

Saa er nu brudt Din Vandrings-Stav,
Dit Time-Glas udrundet!
Saa har Du i den mørke Grav
Din sidste Boelig fundet!
Saa har jeg da, o, Hjerte-Stød!
En Moder kun i Jordens Skød!

Saa holdt nu Hjertet op at slaae,
Hvorunder jeg har hvilet!
Ei meer i Moder-Øine blaae
Jeg skuer Taare-Smilet!
I dybe Suk fra klemte Bryst
Hendøde, kvalt, min Moders Røst!

Nu, hun er lagt i Ormegaard,
Nu er den Læbe tavnet,
Som kjaerlig i de spæde Aar
Mig lærde Fader-Navnet,
Mig lærde, paa den mørke Jord,
At finde Lys i Herrens Ord!

Mens Bølgen under Hrone-Klint¹
Sin Havfru-Sang istemmer,
Snart, med Din Kistes sidste Splint,
Hænstauldre Dine Lemmer,
Ja, dele nu alt bange Kaer
Med Præstøe-Pyntens Kirke-Gaard²!

¹ Ronsklint er en Landsby ved Kysten Øst for Præstø. ² Præstø Kirkegaard ligger ud til Stranden.

Min Moder

Og, Moder klær! ak, fra din Grav
Det Ord med sølsom Valde
Udfarer over Bugt og Hav,
Vil Manges Moder gjælde;
Vil tone som en Klage-Sang
Ved Dronning-Liig i Daae-Vang!

Ja, gamle Dagmar Danebod!
Du ogsaa var en Præste-Kvinde,
Med Taare-Smiil og Adels-Blod,
Med Skjoldmø-Hegn om bly Kiærminde;
Du mangt et Hierte-Stød forvandt,
Og seent Dit Time-Glas udrandt!

Men, ak, tilsidst det dog udrandt,
Og knukket er nu Vandrings-Slaven.
Det sidste Herberg Du og fandt
I Orme-Gaarden, Døding-Haven;
I dybe Suk, fra klemte Bryst,
Hændede, kvalt, Din gamle Røst!

Mens Bølgen under høje Klinter
Besynger Dine Fienders Død,
Hensmældrer Du i Høst og Vinter
I Saga-Gravens dunkle Skjød,
Og deler der fuldbange Kaar
Med Præstoe-Pyntens Kirke-Gaard!

Dog, Øie! Tak, end i Din Grav,
For hvad Du har udstraalt!
Tak, Læber, som dog, før I tav,
Mig lærde Moders-Maalet!
Tak, Du, som fødte mig til Daab,
Indpræntede mig Livets Haab!

Min Frelser lever, og jeg veed,
Han vil til Støv nedtræde,
Hvor dybt end Orme-Tand mig beed,
Skal jeg Ham see med Glædel!
O! dybt det Ord Du prænted ind,
Paa Moders-Maal, i Barne-Sind!

Min Moder

Det Livets Ord jeg bygger paa,
Trods Orme, Vind og Vøve:
Af Muld skal Dødnings opstaae
Og Frelseren høilove,
Naar Luren drøner saa i Skye,
At Stjerner falde, Bjerger flye!

Naar Herren under Løved-Guld
Fra Himlen saabenbares,
For i sit hele Helgen-Kuld
Paa Jorden at forklares,
Al, hvad med Ham var Eet i Aand,
Opstaaer i Lysets Klædebon!

Det er et Haab, o, Moder din!
Som Hjertet kan trusvale;
Et Varsel er det Jorde-Lin,
Du lagdes med i Dyste,
For Straale-Kjorden let og prud,
Du bæere skal som Christi Brud!

Dit Taare-Smil ej sank i Grav,
Din Afkom det skal arve;
Min spæde Søn Du mild det gav
Med Hjertets Regnbue-Farve;
Det følge ham, og Ætten hans,
Til det opgaaer i Sole-Glands!

Saa er Din Røst ei heller død,
Hvor Hjerte raader Tunge,
Din Æt med den, i Lyst og Nød,
Skal tale, bede, sjunge;
Dit Hjerte-Suk med Psalme-Klang
Kun endes skal i Jubel Sang!

O, Moder! løst fra Sotte-Seng,
Igien hos Fader hjemme,
Du aander paa min Harpe-Stræng,
Det kan jeg grandt benemme;
Den toner over Bugt og Hav
Ved alle Danskes Moder-Grav!

Min Moder

Ja, Olde-Moder faur og fin!
I Dødens Skygge-Dale
Du lagdes, med Dit Jorde-Lin,
Kun og i Vinter-Dvale;
Til Venne-Fryd og Fiende-Skam
Du stiger snart i Svane-Ham!

Naar Lynet knitrer, Luren gaaer,
Forkynder Herrens Komme,
Af Graven Du med Fryd opstaaer,
At høre Herrens Domme,
Som Eet med Ham i Sandheds Aand
At bære Lysets Klædebon!

Vel faldt Dit Maal paa Sotte Seng,
Men sank dog ei i Graven,
Det gienlød i Din Psalter-Stræng,
Laae skjult i Rim-Staven,
Der fandtes det af ham, Du blid
Gav Taare-Smil i Nødens Tid!

Det klinger nu paa Kirke-Gaard
Fra Sønne-Sønnens Tunge,
Som glædelig, naar Du opstaaer,
Skal Svane-Psalmen sjunge,
Paa gammelt Dansk, til over Skye
Han nemmer i Guds Huus det Nye!

Saa pris, min Sjæl, den Herres Navn,
Som endte Dødens Dage,
Som kom fra Graven, os til Gavn,
Med Lys og Liv tilbage,
Som med sit Ord, før vi det veed,
Opvækker Støv til Herlighed!

Omsvævet af min Moders Aand
Jeg føler det med Glæde,
At hvad der er i Herrens Haand,
Er altid nær tilstæde,
Med Livets Haab, med Lys og Trøst,
Hvor Hjertet slaar i Christen Bryst.

Min Moder

O, Moder-Støv og Moder-Aand!
Mit Hjertes Tak Du have,
Som lærde mig, i Lede-Baad,
Paa Herrens Ord at stave,
At stave, grunde, bygge paa
Det Ord, som aldrig skal forgaae!!

N. F. S. Grundtvig.
